

5. Гражданский кодекс Восточной Галиции 1797 г. /пер. с лат. А. Гужвы; под. ред. О. Кутателадзе, В. Зубаря. М.: Статут; Одесса, 2013. 536 с.
6. Дністрянський Станіслав. Цивільне право т.1. Відень, 1919. Т. 1. 1063 с.
7. Законъ зъ дня 25 Липця 1871, дотычно заведенія нового нотаріатского порядка. *Вісник Законів Державних для Королівств и Країв в Державной Думе заступленних*. 1871. № 95. Ч. XXXVII.

Dolynska M. On the issue of the emergence of legal regulation of taking measures for the protection of heritable property in western ukrainian lands. *The study is devoted to current issues of notarial procedural law. Hereditary proceedings play an important role in the notarial process. Protection of hereditary property is one of the important elements in the correct division of hereditary property between heirs.*

Keywords: *legislation, Galician Civil Code, property description.*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ АДВОКАТІВ ПОЛЬЩІ ЗА ЗАКОНОМ 1932 РОКУ

М. А. Кравчук

Досліджено правовий статус адвокатів Польщі у міжвоєнний період. До 1932 року на території Польщі діяло три системи законодавства. У 1932 році законом створено єдину систему адвокатури.

Ключові слова: *адвокат, адвокатура, аплікант.*

Історико-правові наукові дослідження історії адвокатури в Україні та державах, яким належали українські території в різні історичні періоди, популяризація таких досліджень сприятимуть зростанню уваги населення до адвокатської професії та її історії, стимулюватимуть нові покоління досліджувати історію адвокатури.

Із становленням польського судового апарату у 1919 р. адвокатура ще не діяла як єдине ціле. Декретом польського уряду від 8 лютого 1919 р. надавалось право приватним адвокатам на захист іноземних справ у мирових судах та касаційних відділах окружних судів.

До 1932 року на території Польщі діяло три системи законодавства, що регулювали діяльність на різних територіях держави. У відродженій в 1918 р. Польщі адвокатура на землях Східної Галичини функціонувала на підставі попередньо діючого австрійського законодавства. Для законодавства Австрії характерним було висунення до адвокатури підвищених вимог, починаючи із встановлення диференційованих і високих цензів щодо вступу до адвокатури, і, завершуючи приписами щодо надання правової допомоги [1, с. 71].

Новий закон про адвокатуру для всієї Польщі було прийнято 7 жовтня 1932 року, а набрав чинності – 1 листопада 1932 року.

Закон встановлював однакову систему самоврядування адвокатури. Істотні зміни відбулися в стажуванні (аплікації). Було запроваджено п'ятирічну виключно адвокатську практику. Правда, ця новела 1938 року була скасована як така, що себе не виправдала.

Найширшими правами наділялася Рада колегії. Зокрема, вона складала списки адвокатів і стажерів (аплікантів) (ст.ст. 9, 99), викреслювала а списків осіб, що були виключені з адвокатури (ст.ст. 46, 109).

Умови вступу до адвокатури фактично залишилися без змін, за винятком того, що скасовувалася судова практика і було значно розширено коло осіб, які могли вступати до адвокатури [1, с. 80]

Законом було обмежено незалежність адвокатури в частині формування Дисциплінарного Сенату. До прийняття закону 1932 року цей орган складався з 3-х суддів Верховного Суду і лише 2 адвокатів. Контроль державної влади відчувався навіть у питанні організації адвокатських іспитів. Якщо раніше ці іспити приймали лише адвокати, то тепер до комісії вводилося двоє суддів, Закон зобов'язував ради і Головну Раду надсилати міністру юстиції копію річних звітів.

Прийняття Закону 1932 року не вирішило проблем адвокатури. Як і раніше, гостро стояла проблема низьких заробітків значної частини адвокатів, поширився польський шовінізм і

антисіонізм. І знову на порядку денному постало питання про внесення значних змін до закону про адвокатуру [1, с. 81].

Уже в 1935 році часопис львівської палати адвокатів “Nowa Palestra” писав про катастрофічне становище адвокатури. Пропонувалося негайно реформувати законодавство адвокатури. Наголошувалося на необхідності зупинити прийняття до адвокатури нових членів.

Пропонувалося відмовитися від хибної норми закону 1932 року в частині регулювання процесу стажування (аплікації), наголошувалося на тому, що практика довела необхідність адвокатського стажування (аплікації) і при тому винятково серйозної, тривалої. У зв’язку з цим, до ст. 10 Закону пропонувалися такі зміни: «Особи, що мають принаймні сім років стажу роботи на посадах судді, прокурора, віце-прокурора, помічника прокурора загальних судів, військових і адміністративних, звільняють від адвокатського стажування та іспиту». Далі пропонувалося ст. 16 Закону доповнити вказівкою про право адвокатів брати участь не лише у кримінальних і цивільних справах, але й у всіх інших справах, в тому числі і дисциплінарних, що розглядалися в адміністративних органах [1, с. 81].

В цілому новий закон про адвокатуру ще більш підпорядковував цей інститут державі. Приміром, тепер адвокату було значно складніше взяти до себе апліканта: необхідно було спочатку клопотати про дозвіл. Але перед цим аплікант мав отримати від палати відповідні позитивні відгуки тощо. Відносно вільного переїзду адвокатів для праці й проживання в інше місце розпочався зворотній процес, спрямований на утруднення такого переїзду. Навіть у випадку припинення прийому до адвокатури нових її членів адвокат, який мав намір переїхати до іншої палати або навіть в іншу місцевість тієї ж самої палати, мав зібрати багато різних документів, подати їх на вирішення до Головної Ради і чекати дозволу на переїзд.

Література

1. Гловацький І. Ю. Українські адвокати у політичних судових процесах у Східній Галичині (1921 - 1939 рр.) : Моногр. Львів. нац. ун-т ім. І.Франка. Каф. історії та теорії держави і права. Л. : Тріада плюс, 2003. 346 с.

Kravchuk M. Features of the legal status of Polish lawyers under the 1932 law. In the article the legal status of Polish lawyers in the interwar period have been considered. Until 1932, there were three systems of legislation in Poland. In 1932, the law created a single system of advocacy.

Keywords: lawyer, advocacy, applicant.

МУЛЬТИКУЛЬТУРАЛІЗМ: ПРИЙНЯТИ НЕМОЖЛИВО ВІДМОВИТИ

Ю. П. Крисюк

У статті розглянуто поняття мультикультуралізму, його вплив на стабільність політичної системи та держави, а також варіанти реакції суспільства на культурне різноманіття. Наголошено на тому, що в Україні на часі розвиток своєї власної ідентичності, культури та державності.

Ключові слова: апартеїд, асиміляторство, держава, ізоляціонізм, мультикультуралізм, політична система.

Нині більшість держав, принаймні, в деякій мірі відрізняється культурним різноманіттям. Проте науково-технічний прогрес та глобалізаційні процеси, серед яких розвиток торговельно-економічних відносин, туризм, інформаційно-культурний обмін між державами, міграція призводять до того, що в більшості країн проживає значна кількість людей, які належать до інших культур. Практично скрізь можна зустріти представників хоча б однієї культурної меншини. Багато країн сьогодні можна назвати різноманітними в культурному плані хоча б тому, що вони відкриті зовнішньому світу. За таких умов очевидним є недостатність універсальних принципів соціального життя, в першу чергу формально-правових для вибудовування стабільної соціально-політичної ситуації. Відповідно до суспільних змін формуються нові теоретичні концепції, що дозволяють наблизитися до розуміння нової соціальної реальності.